

Romas Kaunietis

*Paukščiai
į tėviškę grįžta...*

R o m a s K a u n i e t i s

*Paukščiai į tėviškę
grįžta...*

EILĖRAŠČIŲ RINKINĖLIS

1960–2020
Buivydžiai–Panevėžys

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo
bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų
banke (NBDB).

© Romas Kaunietis

ISBN 978-609-95961-9-8

*Pavasarij paukščiai į tėviškę grįžta,
O mes ar sugrįšim kada...
Prabėgs mūsų dienos gražiausios jaunystės –
Širdy pasiliks tik skriauda.*

(Sibiro tremtinių daina)

Tai, kas jau praeityje

<...> Septyniolika metų prabėgo gimtajame Buivydžių kaime – mano gražiausi vaikystės ir paauglystės metai. 1961 m. apsigyvenau Panevėžyje. Mokiausi, dirbau įvairiose miesto gamylose, laisvalaikiu ypač domėjausi tarpukario metų literatūra, tautos istorija, poezija, muzika... Akordeonas man padėjo pamilt ir išmokyti daugelį populiarių liaudiškų melodijų: pokario partizanų, Sibiro tremtinių dainų, kurių bet kokiomis progomis nevengiau ir padainuoti. To, žinoma, anuo metu jau buvo per daug ir taip patekau į sovietinio saugumo akiratį. 1968 m. buvau suimtas, tris mėnesius praleidau uždarytas Vilniaus KGB rūmų rūsyje, čekistai konfiskavo mano sukaupytą tarpukario ir okupacijos metais išleistą, jų taip vadinamą, *nelegalią*–pogrindinę literatūrą, kurios didžiąją dalį sunaikino, o kartu ir pirmuosius mano kurtus eilėraščius.

Atlikęs sovietinio teismo paskirtą bausmę, penkiolika metų blaškiausi po kaimus, restauruodamas kolchozų fermas, statydamas kaimiečiams namus. Vakaraus po sunkių dienos darbų kūriau, rašiau, rinkau ir užrašinėčiau buvusių tremtinių, politinių kalinių, partizanų prisiminimus... Į šį rinkinį sudėjau tik dalelę tos kūrybos. Nors ir nebuvo prisiekęs poetas, bet poezija buvo mano sielos kerėtoja ir guodėja, kuri skaudžiais ir ilgesingais prisiminimais mane sugrąžindavo į tą

nuostabų kaimo sodžių, kur žydėjo ievos, kur bangavo laukuose vasarojai, ten, kur Apaščios pakrantėmis skambėjo kaimo šienpjovių dainos, ten kur iš savo gimtųjų namų mano tėvai sovietinių okupantų buvo išvaryti žiaurion Sibiro tremtin. Mano užrašytuose posmuose gyvena mano siela. Todėl ir rašiau juos taip, kaip ji man diktavo. Daug skaudžių sentimentų išliejau šiame poezijos rinkinėlyje, mano gyvenimo metų lapai sudėlioti į lentynas, aš jau žinau, ką gyvenime praradau ir ką suradau. O kad dar kartą sugrįžčiau į anuos laikus, dalinuosi su jumis mielieji šiomis eilėmis.

2020 m.
Panevėžys

Turinys

Dainuok man rudeninis vėjau...	8
Paklydusiam Žmogui	9
Sudie.....	10
Vilniaus KGB požemiuose.....	11
Žvelgiu aš, Vilniau, į tave...	13
Aš mačiau kryželį.....	14
Skriskit laisvi žemės paukščiai!	15
Berželi lauk...	16
Norėčiau prie kapo sustoti.....	17
Kodėl tu nutilai?	19
Pijokėlio dalelė.....	20
Ugnelė	22
Prie seno vieškelio	23
Pasiilgęs gimtųjų namų	26
Pasakų žirgai	27
Sovietinio ekskursanto dainelė.....	29
Prieš trisdešimt metų.....	33
Likimo kelias.....	34
Tu jauna graži mergaitė.....	36
Vadink mane... ..	37
Vaikystės miražu.....	39
Nešventa Šventė	40
Neverk motinėle	42
Ateik ateik... ..	44

Tėviškei.....	46
Tik pilkas grumstelis aš tavo arimuos.....	47
Niekada debesėliu nebūsiu.....	48
Lietuvos pokario partizanui	49
Gal ne tuo keliu.....	51
Aš ne vėtrungė	52
Nekaltink likimo... ..	53
Odė daugiabučio rūsiui	54
Gimtieji Buivydžiai.....	56
Kai žydės prie kelio lubinai... ..	59
Pasakų rytas prie Ažvinčio.....	60
Ilgesys	62
Buivydžietiški kalambūrai	64
Kur tie mūsų vaikystės žilvičiai?	69
Tu sugrįžk prie upelio vaikystės... ..	70
Prie Ažvinčio.....	71
Prie užgesusio laužo.....	72
Jau toks gimiau.....	73
Myliu rudenio dangų žvaigždėtą.....	75
Ilgesio burtai	76
Likimo takelis	77
Rusijos žemė	78
Išniekinti kryžiai	79
Taip ir turėjo būti	82
Jei laisve nebūčiau tikėjęs	83

Tavo vardą nešiojau širdy...	85
Baltai žydėjo ievos...	86
Jei gyvenimas buvo tau duotas.....	87
Aš prieisu prie atviro lango.....	88
Jau negrįšiu gimtinės takeliais... ..	90
Rugpjūčio mėnesienoj	92
1962-ųjų rugpjūtis	94
Palaidojau tave... ..	96
Kai pavasarį sodai žydės.....	97
Baladė apie Pandėlį	99
Beprotė naktis	102
Aš sugrįšiu į gimtąjį sodžių.....	103
Nelauk manęs.....	104
Jei gyvenime suklydai.....	105
Meilė beprotė... ..	107
Tikėjau... ..	108
Likimo dulkė.....	109
Padėkok likimui	110
Atleisk... ..	112

Dainuok man rudeninis vėjau...

(1960 m.)

Dainuok man rudeninis vėjau,
Dainuok skambia daina.
Kai ją į širdį įsidėjau,
Ji buvo dar jauna.

Iš kaimo bėgo per arimus
Su ašarom veiduos,
Stovėjo po beržais parimus
Pavasario žieduos.

Ji bėgo kryžkelėm pageltus,
Sustirusi, basa...
Laukuos paklydo vėju šaltu,
Rudens gaivia rasa.

Dainuok man, rudeninis vėjau,
Pavasario žiedais,
Kodėl tada aš patikėjau
Tuščiais jos pažadais?

Nebuvo man mylėti skirta
Jaunystėj tuo sykiu
Ir palikau prie beržo girtą
Jos bučinį akių.

Dainuok man rudeninis vėjau,
Dainuok skambia daina.
Kai ją į širdį įsidėjau,
Ji buvo dar jauna...

Paklydusiam Žmogui

*Gyvenime sutikau daug nelaimingų žmonių,
nes pagrindinė to priežastis buvo alkoholis.*

Esi paklydęs džiunglių piligrimas,
Tu pamiršai įstatymus Dangaus,
Tave užkeikė amžinas sukimas,
Nors buvo duotas vardas tau Žmogaus.

Nes tu knisies, kaip nevalyva kiaulė,
Nei lašo sąžinės, nei žmogiškos tiesos...
Nevertas vardo savo šiam pasauly...
Pabusk, Žmogau, apnuodytas tamsos!

Pabusk, Žmogau, dar kartą ir dar kartą!
Pabusk, Žmogau, sutvertas išminties!
Argi jau tau gyvenimas apkarto?
Argi neliko prošvaisčių vilties?

Argi nenori tu mylėt šios Žemės?
Kokia graži ir nuostabi jinai!
Kodėl toks liūdnas ir kasdien aptemęs
Likimą taurėj tu paskandinai?

Paklydai tu, Žmogau, margam pasauly...
Gal pamiršai įstatymus Dangaus?
Tau Dievas dovanojo Žemę, Saulę,
Kai buvo duotas vardas tau Žmogaus.

Sudie...

Jau per vėlu, sumigo visos žvaigždės
Ir nematyt mėnulio pilnaties...
Tušti namai ir tuščios kiemų aikštės,
O tu padėk man galvą ant peties.

Gal mes ilgai ilgai dar pasvajosim,
Ilgai pabūsim, o paskui – sudie...
Kai pakely šlamės parimę uosiai...
Ir tu jos vardą pakartok, širdie.

Sudie, berželi, rymantis palaukėj,
Sudie, žvaigždute ežero dugne...
Sudie, sudie, kuri manęs ten laupei,
Kurios akis mačiau nakty giliam sapne.

Vilniaus KGB požemiuose

(1968 11 18)

*...čia gyvenau tik svajonėmis, malda ir didele Viltimi,
kad gyvenimas tuo dar nesibaigė...*

Aš pasiilgau beržų ošimo,
Balzgano rūko ant klėties stogo,
Gelsvų purienų, kur už klojimo
Sarta kumelė nuo jų nusprogo.

Aš pasiilgau tėviškės tolių,
Mėlyno lopo dangaus gimtines,
Pievoj takelių, kaimo senolių
Ir vakaruškų, ir gegužinių.

Aš pasiilgau pilkų arimų,
Mane užbūrė keiksmi artojų,
Ten motinėlė prie lango rymo,
Ten skamba aidas kvepiančių gojų.

Aš pasiilgau mylimo draugo.
Kas sugrąžins jį į šį pasaulį?
Kas dovanos man ilgesio pilną
Lašą mažytį degančios saulės.

Šaltos ir pilkos kamerų sienos,
Kruvina žemė prie mano kojų.
Matau tik tamsų savo šešėlį,
Tamsiais šešėliais kasnakt klajoju.

Gal tik iš miego naktį pabudęs
Verksiu kaip vaikas motinos pieno...
Būki prakeiktas, KGB brude!
Būkit prakeiktos, kamerų sienos!

Jeigu mus ažuolais gimtojoj žemėj pasodino,
Mes niekad neprašysim rožė svetimam kieme...
Atminkit niekšai tie, kurie mus žudėt ir kankinot,
ISTORIJA visus sulygins po žeme!

Žvelgiu aš, Vilniau, į tave...

Užrašyta 1968 m. Vilniuje, Rasų PDL

Žvelgiu dabar aš, Vilniau, į tave.
Koks jaunas aš, koks senas Tu!
Suaugo tavo bokštai su žeme
Per daugel amžių prie Neries krantų.

Suaugo tavo kryžiai su žaliais kalneliais,
Stogai bažnyčių gatvių tinkluose.
Ir tavo vardas tūkstančiais bedalių
Giliai įaugo mūsų širdyse.

Kada žvelgiu į kalną Gedimino,
Suspaudžia skausmas širdį nejučia...
Tie amžių mūrai, sienos vienuolynų
Žmonių nuplauti ašara karčia...

Man liūdna, Vilniau, bet kartu ir linksma,
O pasiguost tik šiandien tau galiu,
Kai nuo audrų berželių šakos linksta,
Aš į tave su gailesčiu žvelgiu.

Matau tuos bokštus, tavo seną pilį,
Regiu tuos amžius jų tarsi sapne...
Ir gera man širdy, kai mūrai tyli,
Kai miestas bokštais stiebias į mane.

Ir nieko jau pasaulyje nereikia –
Lai tavo mūrai kyla su žeme!
Te visos dienos, kurias žmonės keikia,
Greičiau ištirpsta amžių laukime.

Aš mačiau kryželį...

(1971 m.)

Tėvų tremties atminimui – 1949 03 25

Aš mačiau kryželį
Prie apleisto kelio,
Stribo ratų vėžes
Kaimo pakrašty.
Nežinau, kodėl taip
Man krūtinę gelia...
Tas prisiminimas
Dar giliai širdy.

Gal todėl, kad myliu
Aš tave, Gimtine,
Gal todėl, kad vėžės
Žemėje giliai,
Ir žodžius gražiausius
Tau širdin įpyniau
Kai kalbėjau maldą
Už tave tyliai.

Aš naktim sapnuoju
Seną tėvo sodą,
Mažą beržynėlį,
Varles tvenkinį
Ir močiutės veidą,
Raukšlėm išvagotą,
Ir vaikystės juoką,
Išvežtą toli...

Juos primins kryželis
Prie apleisto kelio,
Gilios ratų vėžės
Kaimo pakrašty...
Ir tą aitrų skausmą,
Ištremtųjų dalią,
Kuri neišblėsta
Niekada širdy.

Skriskit laisvi žemės paukščiai!

(1971 06 08. Man – 27 metai)

...buvo tada ir tamsių valandėlių...

Jau žvarbus ruduo už lango,
Laisvi paukščiai greit išskris...
Tiktai mano mažai laimei
Kažkas užtrenkė duris.

Gal likimas taip norėjo?
O gal aš pavėlavau
Atkeliaut į šį pasaulį,
Jei išniekintas buvau?

Skriskit laisvi žemės paukščiai!
Man tik lieka pavydėt
Jūsų skrydžiui, jūsų aukščiui,
Pasidžiaugt ir neliūdėt.

Berželi lauk...

...tik šiaip va tokie pamąstymai

Tėviškėje po tėvų tremties...

Nieks nerymo palangėj
Ir nelaukia manęs,
Vėjas rinko, surinko
Laukuose ramunes.

Tiktai vienas berželis
Susimąstęs, tylus –
Ten kur bėga takelis
Į gimtuosius namus.

Kažko laukia sugrįžtant
Po kelionės ilgos,
O pirkelėj negęsta
Žiburėlis languos.

Kažko laukia sugrįžtant
Toks, kaip aš, neramus,
Bet sugrįžti negali
Į gimtuosius namus.

Lauk berželi palaukėj,
Kol dar laukti gali.
Lauk, juk tūkstančiai laukia
Išblaškyti kely.

Mes – mažyčiai grumsteliai
Iš padangės melsvos.
Mes – beržai ir berželiai
Iš laukų Lietuvos.

Susirinksim, sueisim
Iš toliausių kraštų
Ir linguosim berželiais
Prie gimtųjų namų.

Norėčiau prie kapo sustoti...

*...brandinau viltį, jog kada nors gyvenime
prakeliausiu tais pačiais tėvų tremties keliais...*

Norėčiau prie kapo sustoti,
Prie kapo tėvelio brangaus,
Kur Sibiro kedrai šakoti
Parimę į skliautą dangaus.

Kur siautėja pūgos ir vėjai
Toli už Uralų miškuos...
Lietuvi, kiek daug tu kentėjai,
Užgimęs pasaulio varguos!

Ta žemė, šalta ir besotė,
Ne vieną iš mūsų priglaus.
Mes – vargo žmogeliai kuproti
Ant vieškelio amžių plataus.

Mes mokam mylėt, neapkęsti,
Mes mokam ir juoktis ir pykt,
Bet niekaip negalim suprasti,
Kokiais gi mes turim išlikt.

Čia tykom lyg šunys apkvaite,
Kas kaulą apgraužtą numes,
Čia plušam ir vargstam sukaite,
Bet kam? – nesuprantame mes.

Gal tiems, kad ir vėl prie Baikalo
Mus tremtų vergų traukiniais?
Mums širdys nuo skausmo apšalo
Ties dvokiančiais kraujo klanais...

Gal tiems, kurie fortuos kankino
Uždarę prakeiktus metus,

Lietuviškom kiaulėm vadino
Už tai, kad jiems laižėm batus?

Gal tiems, kuriems siūlė išduoti?
Jei reiks, jie išduos mus ir vėl...
Ir eis jie iš naujo „vaduoti“,
Tik mes nesuprasim kodėl...

Kodėl, vis kodėl tie šešėliai
Lydės mus lig karsto lentos?
Ant grindinio guls bernužėliai –
Suvarstyti kulkom vaitos.

Ir taip mes į dangų iškėlę
Pajuodusias vargo rankas
Prakeiksime vėl Lietuvėlę
Skaičiuodami brolių aukas.

Kodėl tu nutilai?

*...mylimi ir artimi žmonės kartais per anksti
pasitraukia iš šio gyvenimo...*

Tu nutilai tarsi daina skambėjus,
Tu man likai tik sapnas praeities,
Likai tu ilgesio skaudus šešėlis
Kažkur giliai kamputyje širdies.

Tu man likai gyvenimo lašelis,
Trapus, mažytis, bet labai brangus...
O kažkada buvai tik vienas kelias,
Tik vienas kelias – žemė ir dangus.

Likimo kryžkeles kartu praėjome,
Nors jis mus greit išskyrė amžinai...
Priesiekėm, nepamiršt žadėjome –
O šiandien liko vien tik pelenai.

Sakyk, sakyk, kodėl tada nubėgai
Basa per pievas rudenio šalnom?
Aš laukiu čia, o tu jau miegi
Pavirtus mano ilgesio dienom.

Sakyki, mažas smėlio kauburėli,
Kiek skausmo ašarų sumindėme purve,
O kiek brangių, pažįstamų šešėlių
Nuėjo amžiais tylūs pas tave.

Tik neliūdėk mieloji mano drauge,
Jei ilgesys ir vaikšiotų namuos,
Miegok ramiai, juk mes tave praaugę
Gyvenimo kelionėj ir skausmuos.

Pijokėlio dalelė

*...parašiau ir skyriau labai geram draugui,
bet perfrazavau kaip sau...*

Jau užmigo pirkelė,
Užsimerkė langai,
Tiktai mano žmonelė
Neužmiega ilgai.

Liūdesys ją kankina,
Liūdesys neramus:
Šiandien gal aš negrišiu
Į gimtuosius namus...

O jei kartais pareisiu –
Ne keliu, o laukais
Ir užmigti neleisiu
Jai pernakt su vaikais?

Liūdesys ją kankina,
Liūdesys neramus:
„Gal jis, vargšas, nežino,
Kaip surasti namus?“

Liūdi mano žmonelė.
Tiek tų vargo dienų...
Ir vis žiūri į kelią...
O gal aš pareinu?

Dar palauki, brangioji,
Aš tau tiesą sakau.
Paskutinį stiklelį
Šiandien rankoj laikau.

Gal pareisiu vėl girtas,
Apsivėlęs šiek tiek,

Jei buvau aš tau skirtas,
Mano meile tikėk.

Tu brangi man kaip saulė,
Tu brangiausia visų...
Be tavęs šiam pasauly
Man gyvent nedrąsu.

Aš žinau – tu pabarsi
Ir apšauksi mane,
Bet nelaimėję užtarsi
Tarsi vaiką sapne.

Kai tu pyksi, aš jausiu,
Bet mylėsiu vis vien,
O iš meilės priglasiu
Ir kasnakt, ir kasdien.

Mano darbas kuprotas, –
Juk pati tu žinai,
Už tai kartais ir protas
Arielkėlėję dažnai.

Neliūdėki, žmonele,
Ašarėlių nebrauk,
O kai girtas pareisiu,
Ant manęs tu nešauk.

Tad nebarki, brangioji,
Nuoširdžiai tau sakau...
Paskutinį stiklėlį
Šiandien rankoj laikau...

Ugnelė

*...kaime kartais leidau sau ir taip pasvajoti,
gulėdamas daržinėje ant šieno...*

Su daina aš išeisiu į kelią,
Galbūt nieks man ranka nepamos,
Tik atgal atsigręžęs ugnelę
Dar ilgai ją matysiu languos.

Kai pavargęs ant žemės nukrisiu
Ir sapnuosiu linksmas vestuves,
Aš tada jau tikrai nematysiu,
Kaip tavoji ugnelė užges.

Gal užges, o gal ne, gal liepsnos ji
Tau krūtinės kertelėj giliai?
Gal po daugel tik metų suprasi,
Kur mus vedė likimo keliai.

Tegu šviečia ir dega ugnelė
Ir negęsta langelių mažuos,
O daina palydės vėl į kelią,
Nes širdy tą ugnelę nešuos.

Prie seno vieškelio

*...tėviškės namų, laukų ir artimų žmonių ilgesys
mane ramino ir guodė svetimam krašte...*

Prie seno vieškelio
Žilvičiai supasi...
Ateik ateik
Saulėlydžių takais
Su šypsena
Vaikystės lūpose,
Su vasarėle
Kvepiančia sakais.

Ateik, ateik
Prie seno vieškelio,
Kai šaltą rudenį
Tau ašaros riedės...
Ateik viduržiemį,
Ateik be ašarų,
Kai vasarėlė
Liepomis žydės.

Atnešk per audrą
Saulę ir pavasarį,
Atnešk man ilgesį
Šviesių dienų...
Ateik jauna,
Graži kaip pasaka
Ir meilę vėl
Prikelk iš pelenų.

Ateik, ateik
Gelsvom kasom lininėm,
Melsvom akim
Kaip gilūs ežerai...
Mes vardą žemėj

Tėviškės įmynėm,
Kai kraujo liepsnom
Degė vakarai.

Ateik ateik
Tave gimtinė šaukia, –
Tavos širdies,
Tavų šiltų pėdų...
Prie seno vieškelio,
Kur gluosniai laukia,
Kur pilnos lankos
Kvepiančių žiedų.

Ateik ir lik
Rugiagėle mažyte,
Ir būk per amžius,
Būk šalia manęs
Prie seno vieškelio,
Kai sodai žydi...
Įausk į dainą
Mano svajones.

Įausk į širdį
Vardą tėviškėlės,
Įausk į rūbą
Prakaito lašus,
Tiktai neklausk,
Kodėl tamsus šešėlis
Į mūsų meilę
Buvo panašus.

Prie seno vieškelio
Žilvičiai supasi...
Ir lopšiuos mamos
Supa vėl mažus...
Vieni išeiname,
Kiti ateiname,
Visi praeiname
Pro tuos medžius.

Pasiilgęs gimtųjų namų

*...su skausmu širdyje palikau gimtuosius namus ir su
didele viltimi išėjau į platųjį pasaulį...*

Ko palinkote uosiai ir liepos,
Žaliaskarės pušelės kalne,
Kai pavasarį lūžtančiais lieptais
Išlydėjot kelionėn mane?

Jūs dažnai mane guodžiate aidu,
Kada būna širdy neramu...
Į gimtinę atsigrėžiu veidu
Pasiilgęs gimtųjų namų.

Aš ne paukštis – tik mano svajonės
Tarsi paukščiai plasnoja aukštai.
Kalba medžiai, kaip mylimi žmonės...
Visada jais tikėjau šventai.

Pakelėm moja uosiai ir liepos,
Apaščia išsilieja krantuos...
Aš skubu vėl pavasarių lieptais
Prisiglaust prie žemelės gimos.

Pasakų žirgai

*...kartais taip miela būna pagyventi
ir gražioj pasakoje...*

Tegu bėga mano dienos
Pasakų žirgais
Ir negęsta mėnesienos
Vakaraš ilgais.

Tegu balto rūko skraistės
Draikosi rugiuos,
Tegu mėlynos pašvaistės
Tėviškę apjuos.

O padangių debesėliai
Ašaras nuplaus,
Kai kalnely motinėle
Ažuolai priglaus.

Tegu gelsvos upių smiltys
Žvaigždėmis pabirs,
Kai gražiausios mano viltys
Pasakom pavirs.

Lėkite, žirgai eiklieji,
Lėkite pas mus,
Neškite žvaigždes su vėju
Į gimtus namus.

Ir į šiaurę, ir į rytus
Raskite kelius...
Jums atkelsiu uždarytus
Kiemo vartelius.

Apkabinsiu aš gimtinę,
Tegu girios gaus...
Pasisemsiu to šaltinio
Mėlyno dangaus.

Ir tegu laukai pražysta
Mėlynais žiedais.
Kas išeina, tie sugrįžta
Tais pačiais vardais.

Lėkite, žirgai eiklieji,
Lėkite pas mus,
Neškite žvaigždes su vėju
Į gimtus namus.

Sovietinio ekskursanto dainelė

(1976 12 15)

Kažkada prie sovietų (apie 1955 m.) kaimo jaunimėlis, galvas pametę; su komsomolo kelialapiais rankose lėkė į Kazachstaną celinon, vėliau – Sibiran į BAM-o strojkas uždarbiaut, o kolchozai užė nuo girtų dainų...

Vieškeliai išdžiūvo,
Ašarom aplieti,
Jau seniai praėjo
Kruvini laikai.
Šiandien mūsų kaime
Dainą apie laimę
Vėl iš naujo gieda
Bobos ir vaikai.

Likit brangios sesės,
Mielos mergužėlės,
Užteks, motinėle,
Graudžiai tau raudot...
Šiandien išvažiuoju
Aš iš Lietuvėlės
Į Sibiro *strojkas*
Laimės paieškot.

O jūs mergužėlės
Pasilikit sveikos,
Kai tik išdainuosit
Graudžias daineles,
Jei neištekėsit
Ir turėsit laiko,
Paganykit mano
Močios aveles.

Traktoristas girtas
Traktorių vairuoja,
Juodas kaip šėtonas
Šypsosi linksmai...
Traktorius jo rankoj
Staugia ir mauroja,
O aplink girdėti
Moterų verksmai.

Per daržus ir kiemą
Lekia kaip perkūnas.
Jis važiuoja tiesiai
Tik su šypsena.
Kad ir pasitaiko
Kūdra arba liūnas, –
Nieko neaplenkia
Šita mašina.

Šoferis už vairo
Tankiai nuvairuoja.
O su juo mergiotėms
Ir gyvent smagiai.
Visos rankom moja
Ir dainas dainuoja,
Sako, – tik *arielkos*
Pilkit dar daugiau.

Brigadierius geria,
Pirmininkas geria
Ir *kontorkoj* bobos
Geria kaip arkliai.
Tiktai kolūkietis,
Vargšas susirietęs,
Ponams nusilenkia,
Šypsosi mielai.

Ir mėšlo vežikas,
Ir kiaulių šėrėja
Keliasi anksčiausiai –
Gulasi vėlai.
Kai nuo rūpestėlių
Galvos pasunkėja,
Butelį *baltakės*
Išlaka mielai.

Geria ir prie svečio,
Geria ir be svečio...
Žmoną apkabinęs
Geria su vaikais,
Geria kada karšta
Ir kai šaltis krečia,
Reikia ar nereikia, –
Geria ne juokais.

Jeigu tiktai kartais
Kunigą pakviečia,
Visi pasipūtę
Sėdi už stalų,
Siūlo jam *arielkos*,
Anekdotą riečia,
O save vaišina
Giros bokalu.

Visi katalikai
Išpažinties eina,
Nuolat išpažįsta
Įvairių niekų...
Tiktai, kad ant griovio, –
Girtas pramiegojo
Niekad nepasako
Jis tokių *griekų*.

Daug gerų žmogelių
Velnias jau išjojo,
Liko daug našlaičių,
Daug jaunų našlių...
Ne visi raudoja,
Ne visiems giedojo,
Kai akis užpylė
Žvilgančiu smėliu.

Dar ne vienas rymo
Kryžius mūsų kaime
Prie senos sodybos,
Prie gimtų takų...
Tiktai velnias žino,
Apie kokią laimę
Ryt dainuos vėl bobos
Su pulku vaikų...

Prieš trisdešimt metų...

Užrašiau 1979 12 17

Tėvų Sibiro tremtį prisiminiu...

Sugrįžta svajonės, vaikystės sapnai,
Ir vėl aš prisimenu kaimą...
Ir širdį suspaudžia, suspaudžia dažnai,
Kai vaikštau po tuščią atšlaimą.

Ten augo berželiai. Kieme šulinys,
Pirkia čia, ten klėtis stovėjo...
Ir tarsi, lyg vakar, skausmų traukinys
Tolyn į Rytus nudundėjo.

Ir šiandien matau dar užkaltas duris,
Girdžiu vėl dundėjimą ratų...
Kada paskutinis languos žiburys
Užgeso prieš trisdešimt metų.

Tai buvo likimas, tai buvo lemtis...
Ne vien tik vaikystės miražas...
Neliko kaltų, tik žiauri praeitis...
Ir mūsų gyvenimas mažas.

Išėjome kaimo dulkėtais keliais,
Tik pėdas palikom įmintas,
Sugriauto likimo pamiršti neeis
Vien skausmas širdy užrakintas.

Likimo kelias

(1976 12 28)

*...aš dažnai pagalvodavau apie savo ir artimųjų likimą,
bet jei likimo taip buvo skirta, jo nepakeisi, svarbu –
neprarasti tikėjimo ir vilties...*

Kiek daug kelių žmogus galėtų pasirinkti,
Bet tiktai vienu skirta jam keliaut.
Kentėt, kovot ir nugalėti mirtį,
Gyvent laisvai ar amžinai vergaut.

Sustoję kryžkelėj nedrįstame paklausti:
Ar tiesiai eit, į dešinę, kairėn?
O tau likimas skuba ploną giją austi,
Paslyst, suklyst ir kristi jo duobėn.

Gal nuodėmės atleistų tau ir pats Aukščiausias
Tiktai likimas niekad neaplenks,
Bet jei žmogus esi ir sąžinės dar klausi,
Tada ir tau likimas nusilenks.

Nors daug kelių tave į ateitį vilioja,
Linksmų draugų, bičiulių ir draugių?
Tik ne visus kelius likimas žiedais kloja,
Kai giltinė praeina su dalgiu.

Ir kaip keistai visi keliai tie sukryžiuoti,
Ilgi, trumpi, nors eit ir netoli.
Nei skrist, nei bėgt, nei traukiniais važiuoti...
Ranka kalnelį tą pasiekt gali.

Bet kam tas ilgas ir sunkus likimo kelias?
Ir kam tiek daug jame aštrių skausmų?
Kaip sapnas išeini nė žodžio neištaręs,
Dažnai užnuodyta širdim keiksmų.

Juk tau, žmogau, sunkus likimo kelias duotas,
Užburtas kelias, tik praeit mokėk.
Nenusimink, nors jis duobėtas ar vingiuotas,
Skirta dalia ir likimu tikėk.

Tu jauna graži mergaitė

...jaunystė mėgsta pašėlti, tik nereikia paleisti vadžių...

Tu jauna graži mergaitė
Kažkada buvai,
Šešis kartus per savaitę
Velniją sapnavai.

Guodeis mamai, kad ant šieno
Tau miegot smagiau,
Nes mylėjai mane vieną
Ir nieko daugiau.

Miškas, sodas, pievų gėlės,
Vyšnios ir beržai...
Tos laimingos vasarėlės
Buvo per mažai...

Vakaruškas, gegužinę
Aplėkei riščia,
O į lovą paskutinė
Grįždavai pėsčia.

Visur darbšti, visad stropi
Vilkeliu sukies,
Tiktai mama neturėjo
Ant tavęs akies.

Vadink mane...

*...kaip nebūtų keista, bet mano likimas neapsiriko,
todėl šiandien esu aš jam dėkingas, o galėjo, nes
tam buvo – ne viena priežastis...*

Vadink mane, kaip tau patinka,
Aš amžinai jau toks likau...
Jeigu likimas apsirinka, –
Tada ir aš apsirikau.

Vadink mane upelio gluosniu,
Vadink žmogum, vadink gėle...
Tik nevadink dienų audrose
Išplaukt likimo valtele.

Tik nevadink į laimės šalį,
Kurios ir mačiusi nesi.
Kaip ne kiekvienas verkti gali,
Taip juoktis gali ne visi.

Vadink mane į gimtą kaimą,
Vadink į mėlynas erdves,
Aš visada ten rasiu laimę
Ir su tavim, ir be tavęs.

Vadink mane laukų artoju,
Nebūsiu niekad išdidus...
Aš ateinu ir pakartoju
Kitų klaidas, kitų vardus.

Nebeprimink, kas jau praėjo
Ir ko nebuvo iš tiesų...
Juk ne visi žiedai žydėjo,
Nes tarpe jų ir aš esu.

Vadink mane, kaip tau patinka...
Aš liksiu toks, koks ir buvau,
Jeigu likimas apsirinka, –
Gal būt ir aš apsirikau.

Vaikystės mirazu

(1977 02 08)

...ne mes žaidėme meile, o meilė žaidė mumis...

Pavasaris ir meilė atėjo pamažu,
Kai mes dar žaidėm kaime
Vaikystės mirazu.

Ir šniokšdamas pakilo upelis su ledais,
O mes per žalią šilą
Nubėgome žiedais.

Į saują ir į širdį žibuokles tau rinkau,
Kai meilėj prisigirdęs
Vos kojas pavilkau.

– Ar būsi mano vyras? – tu klausei verkdamas,
Bet meilėje patyrus
Išskyrė mus mama.

Ant kelmo mes sėdėjom pavasario šile,
Tik ašaros riedėjo
Per skruostus srovele.

Pavasaris ir meilė išblėso pamažu,
O mes vėl žaidėm kaime
Vaikystės mirazu.

Nešventa Šventė

*1977 m. kovo 26 d. Kauno priemiestyje Palemone su
grupe moksleivių iš Panevėžio 9-os vidurinės m-los
teko lankytis poetės Salomėjos Neries name-muziejuje,
kuriame ji praleido nemažą savo gyvenimo metų
tarpsnį.*

Ant sienų nuotraukos pagelto,
Pageltę knygos, užrašai...
Jie tavo dienos, tavo Šventė,
Jie Tavo ašarų lašai.

Čia tamsią naktį staugė vėjai
Ir šėlo už langų pūga,
Čia daug pavasarių praėjo
Be juoko sąžine nuoga.

Gražu senajam Palemone,
Kai lūžta Nemune ledai,
Leduose blaškosi svajonė,
Svajonėm skleidžiasi žiedai.

Netrukus Nemuno pakrantėm
Ateis ir vasara žalia...
Mes tyliai švęsim Tavo Šventę,
Tiktai Tavęs nebus šalia.

Bus daug dainų, gražių svajonių,
Daug linksmo juoko be skausmų,
O ramuma žaliųjų klonių
Viena sutiks mus prie namų.

Kieme Tu diemedžiu žydėsi,
Tu skleisies vyšnios žiedeliu,
Tu mėlyno dangaus erdvėse,
Pavirsi baltu drugeliu.

Norėčiau ilgesio lašelį
Į gilų Nemuną įliet,
Norėčiau lėkt per Tavo šalį
Ir Tavo diemedžiu žydėt!

...Sakyk man tiesiai, Salomėja, –
Paklausti noriu atvirai –
Ar Tu gyvenimą mylėjai?
Ar jų vergijai tarnavai?

Nors Tu lakštingala skambėjai,
Tačiau giesmė lyg ir ne ta,
Ne tą gyvenimą mylėjai,
Ta Šventė buvo nešventa.

.....

Bylokit! Nuotraukos pageltę.
Juk tai ne sapnas nuostabus!
Šventes ji svetimųjų šventė
Ir jų garbino stabus.

Neverk motinėle

(1977 03 31)

*...daugelis motinų be kaltės iškeliaavo Sibiro tremtin,
daugelis vaikų jų neteko, toks pat likimas neaplenkė
ir mano tėvų šeimos...*

Nuplauksiu kaip sapnas
Per mėlyną tolį,
Per šiltas ir šviesias
Gegužio naktis.
Nukris ašarėlė
Į tėviškės molį,
Kai liūdi vien skausmo
Prislėgta širdis.

Ateisiu arimais,
Ateisiu palaukėm,
Ateisiu, kai pievoj
Žydės dobilai...
Tave mes mylėjom,
Tavęs mes taip laukėm
Ir skausmą krūtinėj
Nešiojom ilgai.

Neverk motinėle,
Nekrisk ašarėle,
Nevaikščiok
Po rudenio kiemą basa.
Atleisk, motinėle,
Atleisk, sengalvėle,
Jei mes nesupratom,
Kas buvo tiesa.

Tu skausmą vaikų
Ašarėlėmis plovei,
Dėl jų tu kentėjai,

Dėl jų tu vargai.
Dėl jų tu
Gyvenimo laimę sugriovei
Ir smėlio kalnely
Tyli užmigai.

Kai mažas languos
Žiburėlis sušvinta,
Man rodos, kad vėl tu
Prisimeni mus,
Prakeikto likimo
Dienų iškankinta
Grįžti vėl į savo
Gimtuosius namus.

Mes laukiam ir šypsoms
Ant slenksčio sustoję
Ir norime augt
Dideli dideli,
O tu mus ant rankų
Mažus vis nešioji,
Ant rankų aukštyn
Ir aukštyn vis keli.

Neverk, motinėle.
Nekrisk, ašarėle.
Nevaikščiok po rudenio
Kiemą basa.
Atleisk, motinėle,
Atleisk, sengalvėle,
Jei mes nesupratom,
Kas buvo tiesa.

Ateik ateik...

*...visada kažko ilgėjausi
o dažniausiai paties artimiausio žmogaus..*

Ateik ateik
Prie karšto židinio,
Kai žvaigždės seks
Man pasaką žiemos...
Ateik pirma
Žibuoklėmis pražydusi,
Kai gluosniai pakelėję
Pavasariu pamos.

Ateik, kai žydi
Soduos senos obelys,
Ateik, kai meilė
Skleidžiasi žiedais,
Ateik, kai skausmo
Kelias būna tolimas,
O mus vadina
Netikrais vardais.

Ateik, brangi,
Pačiam vyšnių žydėjime,
Ateik, kai lūpos
Kvėpia medumi...
Gal ne nuo to, atleisk,
Tada pradėjome, –
Apsvaigome
Likimu žaisdami.

Ateik, jei myli
Mano šaltą rudenį,
Ateik, jei myli
Gelstančius klevus...
Tau dovanos jie
Rudens vėjo bučinį,
Primins savus
Ir svetimus skausmus.

Tėviškei

(1977 05 28)

*...tėviškė – mano prisiminimų kraštelis
ir didelių netekčių skausmas...*

Ateisiu per lankas,
Surinksiu į rankas
Visus visus gražiausius žiedelius.

Kitaip jau negaliu,
Su ilgesiu giliu,
Turiu Tau, kas brangiausia, atiduot.

Miškų žemuogėles,
Padangių žvaigždeles
Surinksiu, kad laiminga būtum Tu.

Lietučio lašelius,
Arimų grumstelius
Surinksiu laimės amžinos vardu.

Tik ašarų karčių
Man nesurinkt – jaučiu,
Nes buvo jų čia jau labai per daug.

Tik pilkas grumstelis aš tavo arimuos...

(1977 m. liepa)

...tėviškės ilgesys niekada neišblės iš atminties...

Tik pilkas grumstelis aš tavo arimuos,
Tik mažas žiedelis aš kloniuos žaliuos...
Čia tyliai užgimęs ir amžiams nurimęs...
Kas dieną su rytmečio saule keliuos.

Aš – tavo posmelis dainų ir dainelių,
Aš – tavo žodelis, aš tavo raidė...
Aš – tavo maža ašarėlė ant kelio,
Ant kelio, kai skirdamies tariam sudie.

Aš – tavo lašelis iš pieno ir kraujo,
Ant lūpų, ant medžio, ant šalto akmens...
Aš – tavo tamsus debesėlis ir saulė,
Pavasario žiedas ir vaisius rudens.

Aš – tavo drugelis alyvos šakelėj,
Aš – tavo žvaigždėlė šaltinio dugne...
Aš – tavo mažytė mažytė dulkelė
Nuo darbo sugrubusių rankų delne.

Čia mėlynos girios, čia smėlio kapelis,
Čia skausmą pamirštam, o džiaugsmą švenčiu...
Krauju čia aplietas kiekvienas grumstelis,
Kiekvienas takelis – tai kelias kančių.

Toli dar nueisiu, toli dar nuklysiu,
Bet ilgesio gijos mus jungs amžinai...
Aš tavo laukų vasarėjais vilnysiu,
Žydėsiu padangių skliautais mėlynai.

Tu – mano gražiausia, tu mano brangiausia,
Dainom išdainuota žiemų vakarais...
Prie tavo žemelės ir aš prisiglausiu
Su vakaro saulės žarų spinduliais.

Niekada debesėliu nebūsiu...

(1977 07 10)

*...man patinka, kai ir daiktai kalba,
tarsi ir jie turi tokią pat sielą, kaip ir aš...*

Ar sunku tau gulėt, akmenėli?
Pasakyk! Ar sunku?
Gal norėtum pakilt debesėliu
Virš gimtinės laukų?

– Ne. Pakilt niekada nenorėčiau,
Juk turiu aš namus,
O jeigu ir namų neturėčiau,
Sau gulėčiau ramus.

Ne aš vienas – čia daug akmenėlių,
Čia mes kritom žvaigždėm,
Į kapelių geltonąjį smėlį
Mus įrašė raidėm.

Niekada debesėliu nebūsiu,
Man nelemta išdžiūt,
O jei kartais nuo laiko supūsiu,
Reiškia – turi taip būt.

Lietuvos pokario partizanui

(1977 12 07)

*...jie kovojo ir žuvo už mūsų laisvę, nors mes ne visada
už jų sielas pasimeldžiame ir geru žodžiu juos
paminime...*

Aš atėjau pavasarį
Su pumpurais gležnų šakelių,
Aš atėjau, kai žemėj sruvo ašaros,
Kai lūžo lieptai krantuose upelių.

Aš atėjau su ilgesiu,
Be laimės kasdieninės...
Tikėjau – skausmą ašarom suvilgysiu,
Jėga išplėšiu iš laukų gimtines.

Aš atėjau žydėjime
Pamiškėse melsvų žibuoklių...
Tada atleist už viską jiems žadėjome
Krauju aplaistę berželius svyrusius.

Aš atėjau mylėdamas
Artojų žemės dainą...
Kitiems gyvenimą žadėdamas...
Ir išėjau, kaip ne visi išeina...

Aš atėjau čia laukiamas,
Kaip laisvės rytas ir dangus...
Laukų gimtines šaukiamas,
Tik šitai žemei vien brangus.

Aš atėjau aidų aidais,
O už manęs – gimti namai,
Vaikučiai nepraustais veidais...
Lenkiausi jiems žemai žemai.

Aš atėjau ir išėjau –
Su ašarom savieji laukė...
Tik žiedeliu jiems atgijau
Pavasari beržų palaukėj.

Gal ne tuo keliu...

*...stengiausi išlikti optimistu, nors ne visada taip sekėsi,
bet turėjau didelį užsispyrimą – ką sugalvojau, dariau
iki galo...*

Gal ir ne tuo keliu aš pasukau?
Gal reikėjo man atgal sugrįžti?
Nesiskundžiu, o tik šiaip sakau –
Kažkam lemta buvo ir suklysti.

Aš neieškau laimės prarastosios,
Neverkiu ir prarastų dienų,
Sau tariau – tą patį vėl kartosiu,
Nes likimo vedamas einu.

Betgi kam gailėtis, atgailauti,
Kai už tai jau atpildą gavau...
Nereikėjo gal savęs apgauti,
Bet save visvien aš apgavau.

Barė mane motina dar jauną,
Prašė eit kitu keliu tuoju –
Pasakiau: „Į viską tada spjaunu!“
Užtrenkiau duris ir išėjau.

Betėjau drąsus, pagautas pykčio.
Ir galvos nelenkdamasėjau...
Ir šiandien išeiti vėl sutikčiau,
Nes lemties likimo nebijau.

Tai nebark manęs geroji mama,
Nors ir tikras aš tavo sūnus –
Nusilenkt tuštybei būtų žema,
Kai turiu dar sakalo sparnus.

Aš ne vėtrungė

(1978 02 03)

*...kartais pasimesdavau savo mintyse,
bet labai greit ir vėl sugrįždavau atgal...*

Aš – ne vėtrungė blaškoma vėjo,
Aš – žmogus su siela neramia,
O tokių, kaip aš šimtai praėjo
Ir praeis dar tūkstančiai žeme.

Gaus varpai – mes gulšime į karstą,
Su savim palaidosim skriaudas,
Bet kažkas ir vėl burna atverta
Ims lopšy kartot senas klaidas.

O tada – melodija girdėta,
Juodos mintys suksis verpetu...
Gal man eiti ten, nuo kur pradėta?
To paties ir vėl nesuprantu...

Nekaltink likimo...

*... niekada nekaltinau likimo, nors jis kartais iš
vėjavaikio ir mėgo pasišaipyti...*

Kai ją sutikau gegužinėj vienoj,
Ji žvilgsniu mane palydėjo,
Bet metai nuskriejo su vėju dainoj
Ir grįžti atgal nežadėjo.

Apsuko man galvą nelemta kančia.
Tariau sau – daugiau neatleisiu.
Kažkaip pagalvojau tada paslapčia:
O kas, jei į kitą iškeisiu?

Bet mano likimas neklausė manęs,
Jis skyrė, kas buvo man skirta.
Aš jam sumokėjau už tas klajones,
Už tai, kas ir buvo patirta.

Jei kartais sutikčiau dar ją ten ar čia,
Likimui gal būt padėkočiau,
Bet niekad neklausčiau ko verta kančia –
Likimą tik jai paaukočiau...

Nekaltink likimo, jei kvailas esi.
Gal tavo jau toks pašaukimas?
Sustok, pagalvok... O jei kitą rasi,
Tai ten bus ir tavo likimas.

Odė daugiabučio rūsiui

(1978 02 23; 19 val.)

*...mėgau pameistraut, bet tas netiko mūsų
„kumetyno“ moterims, nes ir jų vyrai kartais prie
manęs tam pačiam rūsy su vyno bonkele prisišliedavo...*

Priekyje – stalas,
Kairėje – lentynos,
Už nugaros – tekinimo staklės,
Dešinėj duris krebždena kaimynas.

Girdisi – moterys
Liežuvius galanda,
Keiksnoja, kad ilgai sukasi motoras,
Sako, kad galėtų nusukti jam ir sprandą.

O aš vis rašau,
Ilgai negalvoju...
Jų laimei, ir piršto dar niekur neprikišau,
Ir per sprandą dar nieks neužtvojo.

Vadinasi – gerai.
Skaitiklis sukasi...
Energiją ten, kitam gale, aitvarai
Išdalina visiems bendrai pagal butus.

Keiksnokit, moterys,
Aš jums atleidžiu...
Rūsiuose ir taip jau daug motorų,
Ne aš vienas panašiai laisvalaikį praleidžiu.

Kažkas įteisino
Obliavimo stakles...
Jūsų visos kalbos yra bevaisės...
Visvien laidai mūsų kapeikas į bendrą skaitiklį
suves.

Mat, rūsys – toks dalykas:
Čia kaimynai ir *čerką padaro*,
Paleidžia *šmirgelį*, peilius pasigalanda,
O prie *butelio* vyno
Ir bendrą kalbą suranda.

Gimtieji Buivydžiai

(1984 10 10. Švedriškė)

Kai pavasarį soduos
Vėjas barsto žiedus,
Tada paukščiais mes grįžtam
Į gimtuosius lizdus.

Į gimtuosius Buivydžius
Į gimtuosius namus...
Tik kapeliuose kryžiai
Pasitiks tyliai mus.

Kai žibuoklės pražysta
Beržynėliuos žaliuos,
Prisiminęs vaikystę
Aš Buivydžių ilgiuos.

Pasakyk, mielas drauge,
Kodėl taip nuliūdai –
Akyse ašarėlės,
Nesišypso veidai?

Vėjas drasko ir neša
Lapelius nuo šakų...
Nieks daugiau neberašo
Į gimtinę laiškų?

Tyliai nieks nepraeina
Takeliu pro mane,
Liūdną rudenio dainą
Aš girdžiu vien sapne...

Mus išblaškė tie vėjai,
Rudeniniai šalti,
O tu dar netikėjai,
Kad kiemai užarti.

Užarti jau takeliai
Penkiavagiais plačiais,
Ties gimtinės berželiais
Mes ten likom svečiais.

Likę tuščios palaukės,
Be kiemų, be namų...
Mus sugrįžtančių laukia
Iš kraštų svetimų.

Čia armonika grojo,
Čia bangavo rugiai,
O kamaroj jaunimas
Trypė polką smagiai.

Šoko polką, suktinį,
Sukos valso ratu,
Vakaraš gegužinėj
Linksmi juokėsi kartu.

Lino žiedus išbarstė
Vasarėlė laukuos,
Saulė spindulius žarstė
Mergužėlių plaukuos.

Ir nusinešė aidą
Tuščio kaimo keliai...
Į pažįstamą veidą
Krito raukšlės giliai.

Karčiom ašarom verkė.
Taip širdy neramu...
Žiburiai užsimerkė
Jau gimtųjų namų.

Krito ašaros tyliai
Atminimų lašais,
Kai likimas mus skyrė
Ties gimtinių beržais.

Kažkas ilgis berželių,
Kažkas laukia dienos,
Kažkas eina pro šalį
Pasiilgęs dainos.

O gimtieji Buivydžiai,
Kas primins tuos namus?
Tik kapeliuose kryžiai
Pasitiks tyliai mus.

Kai žydės prie kelio lubinai...

*...buvo toks metas, kai laiškus rašiau,
bet atsakymo nesulaukiau...*

Kai žydės prie kelio lubinai,
Kaip dangus ir žemė mėlynai,
Tu sugrįžk, sugrįžk – labai prašau.
Aš jau trečią laišką tau rašau.

Kai krante nendrelės sušlamės,
Ežero pakratė išsilies,
O valtelė supsis ant bangų...
Be tavęs, man be tavęs ilgu.

Vėjas mano plaukus sušukuos,
Vėjas pasitiks mane laukuos.
Kurgi tu nubėgai takeliu
Pavymui su baltu drugeliu?

Pasakų rytas prie Ažvinčio

(1984 06 07. Švedriškė)

...koks mielas Lietuvos gamtos kampilis – Švedriškė...

Pasakų rytas
Aukso sušvito,
Žalsvos bangelės
Į krantą ritas.
Sėdžiu valtelėj
Ir kažko laukiu, –
Nieks neateina,
Nieks nepašaukia.
Gamta atgijo,
Žemė dainuoja.
Naktį išvijo
Diena manoji.
Laukiu ant kranto,
Laukiu ateinant,
Kas pragyventa,
Dėsiu į dainą.
Žalsvos bangelės
Bėga iš tolo...
Supas valtelė,
Ežeras supas,
Nudažė saulė
Raudonai lūpas.
Juodas blakstienas
Užpylė smėliu,
Akis nudažė
Vasaros mėliu.
Jaunystė būna
Tik vieną kartą,
Pasakų rytą
Išeit neverta.
Žaliuos nendrynuos
Lydekos vartos,

Skęsta saulutė
Ežero vartuos.
Pereisiu krantą,
Brisiu per smėlį,
Paliksiu žemėj
Pilką šešėlį...
Pasakų rytą
Pasakom tiško,
Žalsvai nudažė
Pasakų mišką.
Rasas surinko
Nuo želmenėlių,
Žemai palinko
Prie akmenėlių.
Rankas nuplovė
Ryto rasose,
Nusišypsojo
Saulės veiduose.
Žemė sušilo,
Girios pragydo,
Ežerais, kloniais
Pasakos brido.
Kelkitės, žmonės!
Kelkit iš miego!
Žadint pasaulio
Pasakos bėga...
Pasakų rytą
Viskas iš naujo –
Tie, kas pakilo,
Tolyn keliauja...
Rytas – į dieną,
Diena – į naktį, –
Ir taip kas dieną
Visiems po vieną
Turi užtekti.

Ilgesys

(1984 11 05 Švedriškė)

*...rudeninė nostalgija Švedriškėje,
kartais iš ilgesio norisi verkti...*

Ruduo. Jau lapai krenta
Ir smelkiasi į širdį žvarbi rudens šarma,
O aš tarsi tas laivas
Plaukiu į kitą krantą,
Tik nežinau, ar lemta
Bus grįžti su daina.

Ruduo. Per naktį lyja
Ir būna kartais liūdna, kankina vienuma...
Tarsi sapne paklydęs
Tamsioj rudens naktyje
Aš vėl grįžtu į kelią
Su ta pačia daina.

Atleisk atleisk už viską.
Aš tolimas lyg paukštis vakarėj sutemoj.
Kaip lengva būna kilti,
O kaip sunku nukristi
To skausmo nepatyrus
Ir likti vienumoj...

Tamsus tarsi šešėlis,
Skaistus kaip ryto saulė, pažadinus mane...
Gyvenimas – kaip jūra,
Kaip viesulas pašėlęs
Taip skaudžiai surakina
Likimo grandine.

Neklausk, aš nesakysiu,
Ar šalta man, ar liūdna, kankina ilgesys...
Žinau – visi šešėliai
Ištirps mano akyse
Ir skausmo ašarėlių
Jau nieks nesulaikys.

Tegu ruduo... Ir lyja...
Ir lapai žemėn krenta, kai drasko juos šiaurys...
Atgal negrižta metai.
Nors žaizdos greit užgyja,
Bet laikas užrakina
Į praeitį duris.

Buivydžietiški kalambūrai

Mano p a s t a b a: mintis sukurti šiuos kalambūrus kilo 1985 m. Švedriškėje ir užrašyti juos sava Buivydžių kaimo šnekta. Priminsiu, kaip Buivydžių tarme (prancūzų kalbininkas Roberto Gotjo 1903 m. išleido prancūzų kalba monografiją „Buivydžių tarmė“) buvo tariamos kai kurių žodžių galūnių raidės: bėržinj – „n“ tariama kietai; vytalj – „l“ tariama kietai; vėl – „l“ tariama minkštai; Katalj – „l“ tariama kietai; palj – „l“ tariama kietai; bulbienj – „n“ tariama kietai; gol – „l“ tariama minkštai. Svetimybės žymėjau kursyvu. Pora posmelių pasiskolinau dar iš prieškario metais sukurtų Juozo Šalčio.

Užu Pondėlio mėtėlio
Stovi gryčia šaly kėlio.
Stogas kiauras, tvoros lūžta –
Unt palungės kumpis džiūsta.

Du lungėliai vos tik motos –
Užu stolo šešios kotas...
Gaspadorius baisiai pyksta,
Kad jom ūsai ilgai dygsta.

Padainuosiu vienų dainų
Apie laikų *nepakainų*;
Kaip Buivydžiuos mas gyvanom,
Krošnis pokulom kūranom.

Buvo linksma prie Smatonai,
Kai Lietuvų valda ponai,
O dabar prie bolševikų
Ponom rodam šiknų plikų.

Kas dabar nepatikėtų, –
Taip gyvanom prie sovietų.
Vieni gėra ir dainovo –
Kiti Sibirian važiovo.
Laukus ora pinkiavogis
Ir visi palikom vogys.

Apie Stalinų dainovo,
Su sribiteliais draugovo.
Olų gėra iš uzbonų,
Laukė ir amerikonų.
Kaip mokėjo taip gyvano –
Labai nėkinta *ivano*.

Gėra olu ir arielkų,
Sraba barščius iš *torielkų*...
Ir toliau linksmi gyvano,
Sunkiai dirbo kol pasano.
Žmonas kuntrūs labai buvo,
Nors kintėjo – nepražuvo.

Kai kalkozas susitvara,
Šunim rojus atsivara,
Juos atrišo nuo *linciūgų*
Ir palaida paskui plūgų...
Šunys vilkstinam bėgiojo,
Visus daržus išdrapojo.

Po Buivydžius vaikštinėjau
Ir naujienas galvon dėjau:
Žmonas kalba – iš netyčių
Jonas sudėgino gryčių...
Stošio Patras, o ne Jonas
Jis padūkis, kaip šėtonas.

Už ulyčios prie upėlio
Stovia gryčia šaly kėlio.
Kiauras lungas, dūmai rūksta,
O unt kiemo vaikai dūksta.

Gryčios durys baisiai pločios,
Aš po kiemų voikštau stočias.
Kotinas, kaip vėlnias juodas,
Jom bulbienas pilnas puodas.
Kai bulbienas prisiada
Tadu ir pelių neada.

Okys blizga, ausys kruta –
Tupi kumpi pala drūta...
O tai bėstija plaukuota!
Nėt panosa jos taukuota.

Kraipo ūsus, duntis rodo –
Ji mon baisiai atsibodo.
Griebsiu bėržinį vytalį
Ir užmušiu šitų palį.

Žmonas kalba, kad netyčia,
Tvorti podvasa telyčia.
Vodaga jos buvo trumpa,
Niekas tėšmenio netumpa.

Už Buivydžių prie Vilkėlių
Boloj smilgos ligi kėlių,
O už Gėrkonių vėl krūmai,
Iš tų krūmų rūksta dūmai.
Ti vietala labai miela,
Kai par noktį varda *diela*.

Nuo Jurėučiaus pro Kaupėlį –
Ajom taku pas Tūbėlį.

Pas Tūbėlį jų bobuta
Iš pot ryto bulbas skuta.

Kai nuvėjom pas Katalį.
Gryčioj vyrai pjova palį.
Pas Kataly pjova palį –
Pas Kaukliukų vira jukų.

Jie už bolos surokuoja,
Kiek šunų Buivydžiuos loja:
Šinskos Toksis, Gėrvas Sorgis,
Kauklis Mirta, Bložio Morgis...
Kožnom būda pastatyta
Ir šiaudų do pakratyta.

Rėkė Ona Kaunietiena,
Kad prisvilo jai bulbiena,
Labai smarkiai išsigundo,
Nėt sutraukė pusį žundo,
Mat nuo Kauklis pro Tūbėlį
Ajo skrobas unt Kaupėlį.

Kai tų skrobų ji pamota, –
Kaip parkūnas jų nukrota.
Boima žundus surakino
Ir bulbienį sugadino.
Kad nutrinktų jį parkūnas!
Nėt iš boimas draba kūnas...

Draba kūnas ir krūtina
Gol jau *vaina* paskutina?
Vykit, vaikai, šitų skrobų,
Kad negūsdytų jis bobų.
Jis didžiausia mūsų bada –
Visus lošinius suada.

Īsitvēris dašros golų
Vaiko vaikus aplink stolų,
Mat jau tokia jo tarnyba
Kų pagauna, tom ir gnyba.
Daug čia būna tų naujienų,
Skrabai loksto kožnų dienų.

Ilgai loksta do po koro
Kaimo bobom dova goro,
Nesiprausi, apiplyši,
Strielbas virvam pasiriši.
Lindo tvortan, vištas gauda,
O kai kų do ir sušauda...

ir t.t.

Kur tie mūsų vaikystės žilvičiai?

(1985 m. balandžio 18 d.)

*...žilvičiai mus užbūrė pakely,
žilvičiai į kelionę išlydėjo,
žilvičiai – mūsų jaunystės dienų
prisiminimus – amžinai su tavimi...*

Kur tie mūsų vaikystės žilvičiai –
Pakelių svyruonėliai žali?
O, kaip gaila, kad metai negrįžta,
Skambiu aidu nuskrieję toli!

Ne audra drasko medžių viršūnes
Ir ne viesulai siaučia laukuos...
Juk gyvenime kartais taip būna...
Kas tave nuramins, kas paguos?

Ne upeliai nuo šalčio sustingo
Ir ne žodžiai tylom ištarti...
Taip sunku patikėti, kad laimingas
Ašėjau su tavim toj nakty.

Žvaigždėmis dangus kryžkeles barsto...
Kaip seniai aš tavęs nemačiau!
O kai ilgas laukimas apkarsta,
Noriu būt prie tavęs kaip arčiau.

Kaimo gluosniai iš tolo dar moja,
Nenorėčiau sudie jiems ištart,
Tegu laikas minutei sustoja –
Skausmo taurę norėčiau išgert.

Už tave, už save ir už meilę,
Kuriai mes nedalinom žiedų.
Už dienas ir naktis gimtam kaime,
Kad neliktų širdyje skriaudų.

Tu sugrįžk prie upelio vaikystės...

*...žadėjo grįžti, nors ji tada negrįžo,
bet aš vis vien tikėjau ja ir laukiau...*

Tu sugrįžk prie upelio vaikystės,
Kai pavasaris tirpdo ledus,
O svajonėse mintys paklysta,
Ir palaukėmis barsto žiedus.

Kai rūkuos beržynėliai paskendę
Vėsų rytmetį girdo rasa,
Kada mėlyną gimtą padangę
Žydraspalvė apjuosia varsa.

Ten, kur aš vakarais tavęs laukiau
Po žilvičiais žvaigždėtoj nakty,
Krito žvaigždės į kaimo plaukę
Rudeninio dangaus pakrašty.

Aš mylėjau mylėjau mylėjau
Debesėlių, tave ir žvaigždes
Ir tikėjau, tikėjau, tikėjau,
Kad ta meilė širdy neužges.

Prie Ažvinčio

(1985 m. balandžio 25 d. Švedriškė)

*...nors ir sunkiai dirbome, bet Ažvinčių giria ir Ažvinčio
ežeras mus dosniai maitino grybais ir žuvimi, kad
kartais pamiršdavome mieste ir savo „kumetyną“...*

Prie Ažvinčio aš Švedriškėj gyvenau,
Galvos skausmą taurėj vyno skandinau.
Čia prabėgo daugel metų ir dienų,
Čia ir šiandien aš laimingas gyvenau.

Ošia pušys, šnara nendrės krantuose,
O mėnulis prausia veidą gelmėse...
Ir žvaigždėtą naktį virš tamsių bangų
Niekada širdy nebūna man ilgu.

Pamilau aš tik vienatvę ir tave,
O vienatvėj suradau dar ir save,
Čia mes ir gyvensim svajomis kartu,
Ilgesį pamiršę – bangos, aš ir tu.

Gal tave sutiksiu, o gal jau ir ne,
Kai mėnulis prausis ežero dugne...
Tau žvaigždes surinksiu iš tamsios gelmės,
O lieknutės nendrės krantuose šlamės.

Gal nebus tau liūdna ir šalia manęs,
Kai trumpam pamiršim didmiesčio gatves.
O kai vėl sugrįši į tuščius namus, –
Prisimink – nebūna ežeras ramus!

Prie užgesusio laužo

(1985 05 17 Švedriškė-Panevėžys)

*...ne visada galima patikėt gražiais žodžiais,
verčiau durklų į širdį, negu saldus pasiseilijimas...*

Rodos, vakar tik laužas liepsnojo,
Šiandien liko pilki pelenai,
Kai rugpjūčio naktų tylumoje
Tu žadėjai mylėt amžinai.

Bet tie žodžiai nuskriejo su vėju,
Tyliai sudegė liepsnų tvane,
Nors tada nepamiršti žadėjai,
Šypsena palydėjus mane.

Pagaliau mūsų laužas užgeso,
O su juo užgesai man ir tu.
Pažadais netikėk, nes nerasi
Ir neieškok šioj žemėj šventų...

Pavargau. Dar kažkiek pailsėsiu...
Prisiglaudęs prie žemės šaltos,
Gailiai verkiančių gluosnių pavėsy
Vėl svajonėse lauksiu kitos.

Jau toks gimiau

(1985 05 23. Švedriškė)

*...nuostabi Švedriškės gamta ir kaip ja nepasidžiaugt,
taip ir liejasi posmai ežero bangom...*

Žalios nendrės,
Žalias miškas,
Vandenys žali.
Žalios pievos,
Žalios lankos,
Tiktai tu toli.

Žalios upės,
Žali gojai
Ir laukai žali.
Žali uosiai,
Žalios pušys
Supas pakely.

Ošia girios,
Ošia bangos –
Tokia vienuma...
Kur tos akys?
Kur tos rankos?
Kur tu, mylima?

Laukiu dieną,
Laukiu naktį, –
Vakarais, rytais...
Laukiu linksmas,
Laukiu liūdnas
Ties žaliais krantais.

Pasiilgau
Tavo žvilgsnio
Ir širdies tavos...
Tavo žodžių,
Tavo juoko
Vasaros miškuos.

Pasiilgau
Tų žilvičių,
Tų beržų žalių...
Tavo skruostų,
Tavo lūpų
Ir akių gilių.

Vien gražiausiai
Atminimais
Bėgsiu pas tave,
Kol pavargsiu,
Kol pailsiu
Svetimam krašte.

Jeigu liūdna,
Aš paverksiu...
Žinau – bus ramiau,
O jei linksma –
Nusijuoksiu,
Nes jau toks gimiau.

Myliu rudenio dangų žvaigždėtą...

*...kartais pagalvoju apie bile ką ir tarsi nenoromis tos
mintys susidėlioja į ketureilius...*

Myliu rudenio dangų žvaigždėtą,
Mėnesieną nakties tylumoį
Ir akis, kurias kaimo poetai
Taip gražiai apdainuoja dainoj.

Nesupyk, mergužėle vilioke,
Jei nuo žvilgsnio tada apsvaigau,
Juk kitaip aš mylėti nemoku,
Per tą meilę galvos netekau.

Ir paliko tik naktys žvaigždėtos,
Atminimai naktų tylumoį
Ir tos žavinčios akys poetų
Kažkada apdainuotos dainoj.

Ilgesio burtai

(1987 01 23)

*...lėkė ir pralėkė metai – tarsi sapne praskriejo, o aš vis
netelpu savo minčių mariose, vis ieškau kažko iš
praeities, o ko ir pats nesuprantu...*

Jau seniai palikau aš tą kaimą,
Gale kluono gojalį beržų
Ir maniau, kad taip viskas savaime
Širdyje man išblės pamažu.

Sapnuose šiltos naktys žvaigždėtos,
Mėnesienų takai tarp žiedų,
Na ir aš – toks nevykęs poetas
Kažko ieškau ir vis nerandu...

O tie burtai, tie ilgesio burtai,
Jie taip skaudžiai užbūrė mane
Ir brangiausi pasaulyje turtai
Nepakeis man gimtinės, oi, ne.

Neieškosiu aš laimės kitokios,
Pagyvensiu be skausmo širdies,
Nes juk kartais ir alkanas juokias
Nuostabioj mėnesienoj nakties.

O tas kaimas, toks mylimas, savas,
Ir toks artimas būna dažnai...
Taip toli, taip toli iškeliavo
Su manim ir to kaimo sapnai.

Niekada jau atgal ten negrįšiu,
Nes tos dienos negrįžta, žinau...
Lyg kadaise laimingą vaikystę
Aš kažkur kažkada sapnavau...

Likimo takelis

(1987 02 08)

*...vis prisimenu tą nelemtąjį Sibirą, jis man
kaip koks skaudulys skrandyje...*

Taip gražią man pasaką sekė
Motulė žiemos vakarais...
Vaikystė, šviesi, žydraakė,
Gimtinėn negrįš, nepareis.

Iš tolimo Sibiro krašto,
Kur ašarom srūva keliai,
Kur skausmo ir rūpesčių našta
Per žemę jie neša tyliai.

Ten vienišas mažas kapelis,
Praeivio lankytas seniai,
O skausmo ir ašarų kelias
Sniegu užpustytas giliai.

Dievulio prašiau ir meldžiausi,
Meldžiausi dažnai iš širdies,
Kad mano tėveliai brangiausi
Sugrįžtų iš vargo šalies.

Paliks užpustytas takelis,
Paliks ir kapelis tenai,
O ašarų, skausmo upelis,
Žinau, neišdžius amžinai.

Ir mes dar paliksim suaugę,
Tvirti, kaip gimtinės beržai...
Tikėjom ir grįžtančių laukėm,
Nors buvo vilties per mažai.

Rusijos žemė

(1988 m. pakeliui link Maskvos)

*...važiavome traukiniu su Aloyzu Rusijon į Orechovo
Zujevą Karbolito gamyklon, dunksint vagonų ratams,
grįžau mintimis į anuos laikus, kai kažkada tais pačiais
geležinkelio bėgiais Sibiro tremtin buvo vežami ir mūsų
tautiečiai...*

Ne širdis – dunksi ratai vagonų žemai,
Už langų žemė Rusijos lekia...
Tvoromis apraizgyti mediniai namai,
Neaprėpiamos girios ir stepės.

Visur balta. Po Rusiją vaikšto žiema...
Po sniegu ir laukai, ir takeliai.
Ji šalta ir gūdi, ir tokia svetima –
Šito svetimo krašto žemelė.

Lekia bėgiais juodi traukiniai
Į Rytus, į Rytus – už Maskvos...
Per girias nusidriekia plieniniai keliai,
Taip toli nuo gimtos Lietuvos...

Lietuva! Lietuva! – tu likai pakely...
Dar negreit tavo balsą išgirsiu,
Jei kada savo vardą pamiršti galiu,
Tik tavęs niekados nepamiršiu.

Už langų skurdžios gryčios. Mediniai stogai,
Laukuose apsnigti vasarojai...
Aklini pro juos bėgo vagonų langai,
Taip keliavo ten mūsų artojai...

Gal tenai, Maskvoje, dar kas nors ir paklaus,
Tik ne tie, kurie šaudė ir trėmė;
Kas tą dėmę jiems šiandien nuo rankų nuplaus,
Šitą juodą ir kruviną dėmę..?

Išniekinti kryžiai

(1988 04 28)

*Tą dieną apsilankęs tėviškėje – Buivydžiuose,
kaimo kapeliuose radau išvartytus ir sulaužytus
kryžius, išdraskytus antkapius... Tai vandalų darbas.
Teisėsauga šitam jūliam vandalizmo aktui išaiškinti
nesiėmė jokių priemonių, nors visiems ten
gyvenusiams aplinkiniams buvo žinoma, jog tai padarė
kolchozo karves ganę piemenys iš gretimo
Puodžialaukės kaimo.*

Buivydžiai – mano tėviškė.
Gimti namai, palaukės,
Tarsi upelis mėlynas,
Pavasari išplaukęs.

Čia kažkada, vaikystėj,
Laksčiau po žalią pievą,
Rinkau gelsvas purienas,
Baltai žydėjo ievos.

Balti žiedai ir gluosniai,
Skambus vaikystės juokas,
Po gluosniu parymojęs
Aš – kaimiškas berniokas...

Kiek daug prisiminimų...
Likimas laimę būrė.
Čia savąjį likimą
Kiekvienas gluosnis turi.

Save čia išdalinom,
Kur reikia ir nereikia,
O savąjį likimą
Mes amžinai prakeikėm..

Ten, kur svyravo gluosniai,
Kapelius kryžiai guli...
Dėl ko tos niekšų rankos
Išniekino Dievulį?!

Išniekino likimą
Ir mirusius prakeikė...
Šiandien prie *bonkės* rymo
Kaip nekalta mergaitė...

Be jausmo ir be žodžių
Kažkam taip buvo skirta –
Išniekint tai, kas šventa,
Sugriaut likimų tiltą.

Pro juos praeina žmonės,
Iš skausmo verkia gluosniai,
Ir ko tie nevidonai
Čia knaisiojos kapuose?

Nudžius tos niekšų rankos
Kaip sausos gluosnių šakos,
Tik pėdas jų palaimins
Keiksmiais užžėlęs takas.

Po tolimų kelionių
Čia poilsiui atgulę
Buivydžių kaimo žmonės
Mylėjo ir Dievulį.

Ir niekad netikėjo,
Kad Laisvės Aušrai švintant,
Kažkokie niekadėjai
Jų kapelius išmintų.

Pervertų tarsi durklu
Dar gyvą mano širdį.
Nors mirusieji tyli,
Bet mano balsą girdi.

Su jais dažnai kalbuosi
Tarsi su savo broliais
Menu aš juos maldose
Pavargusius senolius –

Už tuos, kurie išėjo
Į amžinybės kelią,
Ir širdyje paliko
Mums atminties ugnelę.

Ten, kur svyravo gluosniai,
Kapeliuos kryžiai guli...
Už ką tos niekšų rankos
Išniekino Dievulį?!

Taip ir turėjo būti

*...buvo taip, kaip buvo,
bet laikas užgydė žaizdas...*

Ar atmeni? Prie Apaščios
Žilvičiai upėn sviro...
Ta meilė buvo be pradžios,
Tokia graži ir tyra.

Tu nuėjai anuo keliu,
O aš atgal skubėjau...
Širdy su ilgesiu giliu
Akim tave lydėjau.

Kai sutikau tave sapne,
Mane bučiavo vėjai,
O tu su juoda skarele
Man laimės palinkėjai.

Nekrito žvaigždės iš dangaus
Tada, anam rugpjūty.
Jei netekai kažko brangaus, –
Taip ir turėjo būti.

Jei laisve nebūčiau tikējis

(2012 m.)

...jei *laisve* nebūčiau tikējis, –
nebūčiau jos šiaudien regējis...

Jei laisve nebūčiau tikējis,
To kelio nebūčiau praējis,
Kurį praėjau kažkada
Su skausmu širdy ir malda.

Jei laisve nebūčiau tikējis,
Gulėčiau po gluosniu žaliu
Kažkur ten, kaimelio palaukėj,
Pavirtęs mažu grumsteliu.

Jei laisve nebūčiau tikējis,
Nebūčiau jos niekad pažinęs...
Tik tolimo Sibiro vėjas
Primintų man kraštą gimtinės.

Jei laisve nebūčiau tikējis,
Nebūčiau tikējis nors kartais...
Kai mano likimo teisėjas
Stovėjo ties pragaro vartais.

Jei laisve nebūčiau tikējis –
Kartosiu ir tūkstantį kartų:
Mes laisvę į pančius vergijos
Jau buvom iškeitę ne kartą.

Jei laisve nebūčiau tikējis...
Ar kas netikėt ja dar gali?
Kiekvienas mes turim praējis
Mums skirtą likimo takelį.

.....

Kai kraujo upeliai tekėjo
Žemelė iš siaubo sustingo...
Jie mus išvaduoti atėjo,
Bet savo idėjom paspringo.

Mus šaudė ir Sibiran trėmė,
Mes buvom pirkti ir parduoti.
O gal už tą kruviną dėmę
Ateis jie ir vėl mus *vaduoti*?

Tavo vardą nešiojau širdy...

*... iš perdidelio nuoširdumo
kartais būna tik pasišaipyta...*

Į mane tu metei šaltą akmenį,
Dužo šukė likimo skaudi...
Tai neklauski kodėl, jei neatmeni,
Kieno vardą nešiojau širdy.

Krito žvaigždės tą naktį į ežerą
Tarsi paukščiai iš aukščio svaigaus,
O ant skruosto karti skausmo ašara –
Nuostabioj mėnesienoj dangaus.

Aš krūtinėj jaučiau šaltą akmenį
Ir į neviltį kartais kritau...
Nes tos dienos, kurias vis dar atmenu,
Nebegriš – tik dabar supratau.

Nesakiau, kad taip viskas čia paprasta –
Mano žodžiai tada ištarti...
Tau primins tą gyvenimo paslaptį,
Kuri buvo be galo karti...

Klos žiema savo patalą baltą...
Tarsi sapnas, tik sapnas svaigus...
Ir tą skausmą, kaip akmenį šaltą
Kada nors vėl dalinsim perpus...

Baltai žydėjo ievos...

*...nostalgijos pagautas nesusivaldžiau, o
gal verčiau reikėjo patylėti...*

Prie Apaščios baltai žydėjo ievos,
Ir žvaigždės krito krito iš dangaus...
Pavasaris ne vienas jau praėjo,
Kai netekau kažko labai brangaus...

Prie Apaščios baltai žydėjo ievos,
Ir žemė puošėsi žiedų skara.
Kai nuo dainų skambėjo mūsų kiemas –
Buvau sūnus, o tu buvai dukra.

Gal kada nors tave dar susapnuosiu
Nubėgančią per pievas takeliu,
Lankų žieduos, ar po gimtinės uosiu
Tik atminimais ten sugrįžt galiu.

Pavasari baltai žydėjo ievos,
Skambėjo juokas gryčioj vakarais...
O miglose paskendo kaimo pievos
Kartu su gimto kaimo žiburiais.

Dažnai aš tuos pačius žodžius kartoju –
Svajonės geso tarsi žiburiai,
Tik vieno žodžio – vieno nežinojau,
Kaip jį ištart, kurį tik tu žinai...

Jei gyvenimas buvo tau duotas...

*Depresija – sunki liga, bet tu gali
ir privalai ją nugalėti.*

Ačiū tau Viešpatie, aš ją nugalėjau!!!

Ar galėjo kas nors man uždrausti,
Kai norėjau išeit amžinai?
Ar galėjo kas nors dar paklausti:
Tai dėl ko gi tada gyveni?

Jei gyvenimas buvo tau duotas –
Dievo duotas – ir tu jį gavai,
Jis nebuvo kažkoks idiotas,
Nes ir tu jo dalelė buvai.

Karčios ašaros skruostus nuplovė.
Ta žaizda jau užgijo širdy,
Juk gyvenimas vietoj nestovi,
Koks tau skirtas – tokį ir turi.

Saulė šviečia, ir žvaigždės negęsta,
Skrieja dienos ir metai ratu,
O gyvenimo taurėje skęsta
Mūsų viltys ir skausmas kartu.

Ko nerimsti? Gal širdį kas gelia?
Ko dažnai į tą kelią dairais?
Uždaryk skausmą sielos kertelėj
Ir ramiai pasimelsk vakarais...

Už langų žydi obelys, vyšnios,
Tik ne tau mano skausmą suprast...
Nes žinau, kad daugiau čia negrišiu,
Kas bus lemta, teks viską prarast.

Aš prieisu prie atviro lango...

(2013 m. sausis)

*...pokaris paliko skaudžius prisiminimus,
sunku apsakyti ką išgyveno mano Lietuva...*

Aš prieisiu prie atviro lango
Ir pakilsiu svajonių sparnais.
Ir nuskrisiu tenai, kur užaugau
Po žaliuojančiais sodžiaus klevais.

Kur mama mane mažą augino,
Supo klevo mediniam lopšy
Ir gražiausiu vardu pavadino –
Tuo, kurį ji nešiojo širdy.

Svetimi sprendė mūsų likimą,
Buvo pokario sunkūs laikai...
Partizanai švinu juos vaišino,
Vien nuo šūvių aidėjo miškai.

O per kaimus vis ėjo ir ėjo
Alkani ir nuskurę sribai –
Su gražiom komunizmo idėjom...
Tik negražūs jų buvo darbai.

Kai tėvai, surakinti grandinēm,
Iškeliauvo keliais tremtinių,
Jų namai uždangstyto langinēm
Pasiliko tušti, be žmonių.

Daugel metų prabėgo, praėjo,
Mes vis laukēm sugrįžtant savų,
Jie sugrįžt mums tada pažadėjo
Tik į laisvą gimtinę tėvų.

Negaliu aš nei verkt, nei dejuoti –
Buvom priešais ir buvom draugais...
Gal ne kartą dar būsim išduoti,
Gal ne kartą dar tapsim vergais...

Pasvajosiu prie atviro lango
Prisiminęs brangiausius savus...
Tik tenai, tik tenai, kur užaugau
Apkabinęs gimtinės klevus.

Jau negrišiu gimtinės takeliais...

(2013)

*...buvo kaimas, gyveno žmonės ir kaimo neliko, bet
negali jo neprisimint, negali neprisimint tų žmonių,
paprastų ir darbščių kaimo artojų, kurie sūriu
prakaitu pelnėsi sau duoną...*

Jau negrišiu gimtinės takeliais
Ten, kur ošė palaukių beržai,
Ten, kur lankstė su pievų drugeliais,
Degė mūsų svajonių laužai.

Jau užgeso languos žiburėliai
Ir nutilo daina šienpjovių,
O po kaimą klajoja šešėliai
Be namų, be trobų, be žmonių.

Staugia vienišas vilkas palaukėj...
Naktimis šitam kaime gūdu.
Nors žinau, kad manęs nieks nelaukia,
Bet vis vien ten sugrįžti žadu.

Pasvajot, po laukus paklajoti,
Kaip kadaise klajojom vieni,
Nors tie metai galėjo sustoti,
Neskubėt, kol dar buvom jauni.

Bet tada jie vis vien nesustojo,
O skubėjo kažkur tekini...
Ir paliko tik nuotraukoj toje
Kur ir mes pasilikom jauni.

Staugia vienišas vilkas palaukėj...
Jo staugimą kas naktį girdžiu,
Kai pilki debesėliai praplaukia
Danguje žiburėliais žvaigždžių.

Tirpsta dienos kaip krintančios snaigės,
Kaip pavasarį vyšnių žiedai,
Gyvenu vien svajonėm apsvaigęs
Ir dėkoju likimui už tai.

Rugpjūčio mėnesienoj

(1965 m.)

*...tada tos žvaigždės taip ir neradome,
nes ji paklydo dangaus gelmėse...*

Skris daina, vėl gros akordeonas –
Tau per skruostus ašaros riedės,
Kai šviesioj rugpjūčio mėnesienoj
Ieškosim paklydusios žvaigždės.

Gal suklupsiu aš likimo vingiuos,
Nežinau, kur jis mane nuves...
O jei kartais grįšiu nelaimingas,
Visada ilgėsiuos tik tavęs.

Tik tavęs jaunos rugpjūčio naktį,
Kaip tada – ilgėjaus pakely,
Kad galėčiau širdį tau uždegti
Ir kitam gyvenimo kely.

Nepamiršiu aš gimtinės klonių,
Kaimo sodžiuoj girgždančios svirties,
Kažkada sudužusių svajonių,
Tavo rankos ant mano peties.

Nežinau, kiek metų dar ilgėsiuos –
Šiandien kažkam skambina varpais...
O rytoj gal jau ir aš ilsėsiuos
Po gimtinės gelstančiais klevais.

Neprikels jau nieks manęs iš kapo
Stebuklingais protėvių kerais...
Skris daina, vėl gros akordeonas,
Tik kažko bus ilgu vakarais.

Skris daina su tais pačiais akordais
Ir jurginai po langais žydės,
O šviesioj rugpjūčio mėnesienoj
Tu ieškosi jau kitos žvaigždės.

1962-ųjų rugpjūtis

*...po to, kada išsiskyrė mūsų keliai, po to, kada
gražiausios viltys ir svajonės sudužo tarsi bangos į
uolėtą krantą tą nelemtąją rugpjūčio naktį...*

Degė žvaigždės rugpjūčio nakty,
Už langų tyliai ošė klevai...
Gimto kaimo dienų ilgesy
Plaukė mano svajonių laivai.

Į kraštus tolimiausius skridau
Mintimis tarsi paukščio sparnais,
Tik tavęs kažkodėl neradau,
Norsėjau irėjau tais keliais.

Paklydau gal aš tavo keruos?
Jau nuskendo svajonių laivai,
Bet tavęs aš kasdien dar ilgiuos,
Mano ilgesiu ošia klevai.

Skęsta žvaigždės šaltinių dugne
Ir pražysta rausvais putiniais,
O aš vis sugrįžtu pas tave
Mintimis tarsi paukščio sparnais.

Tyliai ošia gimtinių klevai,
Tu žvelgi žvaigždėmis į mane,
Bet likimo jau nieks nepakeis –
Mus išskyrė klaiki nežinia.

Mes mylėjom, nes buvom jauni
Ir tikėjom likimo dalia...
Meilė liko kažkur pakely,
O likimas praėjo šalia.

Degė žvaigždės padangių skliautuos –
Paskutinė rugpjūčio naktis...
Tos nakties dar ir šiandien ilgiuos,
Ta žaizda niekada neužgis.

Nuėjai tu pro kaimo medžius,
Palydėjau tave akimis –
Tolumoj tavo balsą girdžiu
Ir žvaigždes vėl skaitau mintimis.

Palaidojau tave...

*...mintyse gali viską palaidoti,
bet realiam gyvenime taip nebūna...*

Palaidojau tave giliam skausmų kape.
Palaidojau brangiausią savo viltį.
Žodžius tik palikau išmargintam lape
Ir tą, kurios daugiau neteks pamilti.

Man širdį degino tarsi karšta ugnis,
Nes svetimas buvau ir toks ne savas,
Švelniai ranka tada man uždengei akis –
Kad namatyčiau, kas mane bučiavo.

Bet tu prisiglaudei arti arti manęs...
Juk būna kartais ir šventai suklystam...
Ir prisiečiau – daugiau jau niekad be tavęs
Negrišiu ten iš kur dažnai negrižtam...

Aš nemačiau danguj mėnulio, nei žvaigždžių,
Klajojau mintimis po juodą naktį,
Kažkur tą balsą tavo vėl šiandien girdžiu,
Kažko vis laukiu ir bijau netekti...

Kai pavasarį sodai žydės...

...mintimis aplankyt galima bet kada, bet to būna mažai, nes laikas mintis ištrina iš atminties...

Kai pavasarį sodai žydės,
O naktim lis dangus žvaigždėmis,
Nors mažytėj kertelėj širdies
Aplankysiu tave mintimis.

Kai miškuos vėjas dainą dainuos,
Ežerai nubanguos vilnimis,
Aš tave aplankysiu sapnuos,
Aplankysiu tyliai mintimis.

Kai laukai ir miškai sužaliuos,
Gal praeidamas miesto gatve...
Nesupyk, jei kažko dar ilgiuos –
Mintimis aplankysiu tave.

Gal vaikystės dienų ilgesy,
Gal paklydęs rudens naktimis...
Jei esu aš ir tu dar esi,
Aplankysiu slapčia mintimis.

Kai žiema snaigėm žemę užklos
Speigas langus dažys gėlėmis...
Vien tik žodžiais gražiausios maldos
Aplankysiu tave mintimis.

Kai šaltinis pakalnėj dainuos,
O pavasarį paukščiai atskris,
Tik į širdį, kurios taip ilgiuos,
Rasiu jau užrakintas duris.

Ir vilties žiburėlis užges,
Ir svajones užpils smiltimis,
Jei kada dar ilgėsies manęs,
Aplankyk nors sapne mintimis.

Baladė apie Pandėlį

(2014 m.)

*1946 m. gruodžio 11 d. Dvylika Lietuvos partizanų,
žuvusių Skapagiryje Notigalės pelkėse, kurių kūnai
buvo išniekinti Pandėlio miestelyje ant grindinio, po to
sribų sukapoti ir sumesti į šulinius ties buvusiu žydo
Mendelio malūnu.*

Lygumalas, kalnaliai nežymūs,
Karklynėliais apaugę kiemai,
Ten Gineišių, Buivydžių sodybos,
Ten ir mano tėvėlių namai.

Pandėly po mišių ant šventoriaus
Giminalas sustoja ratu,
Kaimo mergos, bernai gaspadoriaus
Vaikštinėja miestėly po du.

Čia jaunystė, kaip viesulas skriejo
Su berželiais žaliais pakely...
Tik Onoj per kermošių suėję,
Susitinkam dabar Pandėly.

Kažkada čia po pievas bėgiojau,
Kai berželiai dar buvo maži,
Po beržais apie meilę svajojau...
Kaip dangus ji man buvo graži.

Čia gyveno tėvai ir seneliai...
Augo medžiai, ir augo vaikai,
Bet tos dienos prabėgo pro šalį...
Vien tušti liko kaimo laukai.

Karas žmones skausmu surakino
Kruvini okupantų darbai...
Vienus varė *vaduoti* Berlyno,
Kitus guldė *ant bruks* sribai.

Greit prabėgo tos dienos, praėjo,
Kantariai laukėm sugrįžtant savų...
Tik sunkiausias kančias iškentėję,
Jie sugrįžo gimtinėn tėvų.

Apaščia tyliai tyliai banguoja,
O bažnyčioje skamba varpai...
Kas miestelyje galvas kapojo,
Anuos priglaudė šalti kapai.

Senas Mendelio stovi malūnas,
Šalia jo užversti šuliniai.
Partizanų ten niekino kūnus
Okupantų kviesti samdiniai.

Skausmo ašaras laikas nuplovė,
Jos išdžiūvo svajone trapia...
Aš kas dieną meldžiuosi už brolių,
Kuris guli bevardžiam kape.

Pandėly, Pandėly – Aukštaitijoj,
Ten ir čia mūsų žemė šventa.
Daugel metų kentėjom vergijoj,
Ir tas skausmas vis ėjo greta.

Krito vyrai tėvynės miškuose,
Krito žvaigždės padangių skliautuos.
Jie ten gimtojo kaimo laukuose
Mums palaukių berželiais linguos.

O tas pilkas ir tolimas kelias...
Užkalti kaimo gryčių langai,
Ir tas vienišas lauko berželis
Tuos laikus mums primins dar ilgai.

Pandėly, Pandėly, Aukštaitijoj
Tyliai skamba bažnyčioj varpai...
Jei ne visos dar žaizdos užgijo, –
Jas užgydys tie patys kapai.

Beprotė naktis

(1961-ųjų vasarą)

*...tą naktį labai lijo, o mes stovėjom
po palinkusiu gluosniu iki paryčių...*

Pakely, po žaliuojančiais gluosniais,
Sugrįžtu į jaunystės metus...
Mes tylėjom, o gluosniai kuždėjo,
Kai per naktį mus prausė lietus.

Ten nebuvo žvaigždžių nei mėnulio,
Tik tamsi ir beprotė naktis.
Jeigu buvo taip lemta Dievulio, –
Tokia buvo ir mūsų lemtis.

Gluosniai, naktys ir meilė beprotė
Neišblėso iš mano širdies,
Nors galėjau ir kitą vilioti,
Bet vis laukiau beprotės nakties.

Tos pačios, tos pačios, darganotos,
Iki ryto trečiųjų gaidžių
Ir to vienišo verkiančio gluosnio
Danguje be rugpjūčio žvaigždžių.

O takelis vis bėgo ir bėgo
Mintimis pas tave vakarais...
Krito žvaigždės į tirpstantį sniegą
Sidabriniais žiedų pumpurais.

.....

Kažko laukėm, skubėjom, sustojom...
Palydėję jaunystės metus
Ir po verkiančiu gluosniu svajojom,
Kai per naktį mus prausė lietus.

Aš sugrįšiu į gimtąjį sodžiu...

(2015 m. liepa)

*...kartais mintimis sugrįžtu į gimtąjį sodžių
paklausyti ten skambančių sodžiaus dainų...*

Aš sugrįšiu į gimtąjį sodžių
Žvaigždėmis nubarstytu keliu
Ir tyliai pasvajosiu be žodžių
Ties gimtinės laukų berželiu.

Kiek čia buvo svajonių sudėta,
Mintimis išsakyti negaliu,
Nes gyvenimo kelią duobėtą
Praėjau tik siauru takeliu.

Bėgo dienos – gyvenimo dienos,
Naktys lijo žvaigždžių sidabru...
Sidabrinėj naktį mėnesienos
Jos negeso lig ryto žarų.

Gimtam kaime armonika grojo
Ir negeso languos žiburiai...
Sidabriniais rūkais užsikloję
Čia skambėjo visi pagiriai.

Kur jūs mano draugai ir kaimynai
Išblaškyti kraštuos svetimuos?
Jau daina artojų nutilus...
Žiburėliai užgesę languos.

Sugrįžau, tik tie metai negrižo,
Išsiilgę vaikystės dienų...
Pasimelsiu prie tėviškės kryžiaus
Vien už tai, kad šiandien gyvenu.

Nelauk manęs...

Nelauk manęs tamsioj nakty po gluosniais,
Nelauk manęs po ošiančiais beržais,
Tik vėjo aidas tėviškės laukuose
Už tavo lango su naktim pažais.

Aš išėjau tada kartu su gluosniais,
Mane lydėjo ošiantys beržai...
Užgeso žiburiai namų languose
Ir tu po gluosniais nebesugrįžai.

Ir metai tie, pilki kaip debesėliai,
Žydra padange nuplaukė toli...
O gimto kaimo pirklių žiburėliai
Primins dienas, kai buvom dar jauni.

Skambėjo dainos, muzika ir juokas,
Ir nuo dainų skambėjo sietuva...
Buvau tada išdykėlis berniokas
Ir tu buvai man nuostabiai sava.

Vėl mintimis šiandien grįžtu po gluosniais,
Kada einu skubėdamas gatve.
Aš taip dažnai tų vakarų ilgiuosi,
Aš taip dažnai prisimenu tave.

Dažnai ilgiuosi gaivaus kaimo vėjo,
Sode obels paskendusios žieduos...
Gyvenimas kaip viesulas praėjo –
Negrįš, žinau, bet jos vis vien ilgiuos.

Jei gyvenime suklydai...

*...suklysti, paslysti galima tik vieną kartą,
o sekantį – jau reikia gelbėti skęstantį...*

Jei gyvenime suklydai,
Apie ką tada mąstai?
Bet jei meilėj pasiklydai –
Nepadės jokie vaistai.

Kai per daug įsimylėjai,
Ir apsvaigusi buvai,
Galvoje tau švilpė vėjai,
Nes galvojai atbulai.

Degė laukas, degė miškas,
Degė meilė širdyje,
Iš to visko šiandien liko
Tik mėnulis danguje.

Gal kada dar prisiminsi
Ką mylėjai ir ko ne...
Kai tą meilę padalinsi
Iš nemeilės ir mane.

Bėk per laukus, lėk per pievas,
Nesivysiu, ne šuva,
Kai dalino protą Dievas,
Apsisuko man galva.

Ošė pušys šimtametės
Šalto ežero dugne,
Jei nebūčiau tavęs matę –
Nesakyčiau taip ar ne.

Tai neverk, kai aš juokiuosi,
Nesijuok, kai aš verkiu...
Jei dar kartą pabučiuosi, –
Tavo bučiniu tikiu.

Taip gyvenime jau duota,
Kad ir proto ubagai
Kartais turi savo protą
Ir gyvena neblogai.

Koks gyvenimas įdomus!
Jei sakau, tai patikėk!
Nors esu ir neįdomus,
Tai gyvenk, bet neskubėk.

Kartą dar „pasiseiliosiu“,
Tik neklauski, kam, kodėl?
Kad nereiktų pakartoti
Anų žodžių man ir vėl.

Meilē beprotē...

...kas nors gal ir suklydo, aš taip pagalvoju...

Pirmā kartā aš ją palydēju,
Pirmā kartā aš ją bučiavau...
Sidabrinēj nakties mēnesienoj
Tarsi dūmas apsvaigēs buvau.

Apie ją, apie ją tik svajoju,
Vien svajonēm save maitinau...
Buvau jaunas, todēl nežinoju
To, kā šandien gerai jau žinau.

Kartais būna ir meilē beprotē,
Ji kankino ne vienu manē,
Bet išblēso kažkaip netikētai,
Kai kita atsirado šalia.

Ji man sakē – daugiau neatleisiu,
Tada plyšo iš skausmo širdis,
Nors žadēju – ī kitā nekeisiu,
Bet tokia buvo mūsu lemtis...

Tikai vienu vienintelī kartā
Suklupau ir pakilt negaliu...
Nors ir buvo kentēti neverta,
Bet vis vien nuēju tuo keliu...

Tikėjau...

...matomai jau pavargau nuo šitos poezijos...

Tikėjau viltimi ir nuoskaudas visas atleidau,
Bet savo širdyje likau to skausmo kalinys
Su neapykantos iškreiptu veidu.

Buvau paklydėlis šiek tiek, be patirties, naivokas...
Iš kaimo pašalių į miesto aikštę kritęs
Ir visada toks pat naivus, nevykėlis berniokas...

Sudužo viltys tarsi bangos į uolėtą krantą
Tik per vėlai tesupratau – esu išduotas...
Atleidau, nors nežinau ar kas mane supranta...

Dėkoju Dievui, kad dar gyvenu šiame pasauly,
Renku raides ir vėl dedu į „juodą“ knygą,
Ir dovanoju jums visiems, gyvenantiems po saule.

Likimo dulkė...

(2018 m.)

*...perdaug prisiuosčiau likimo dulkių,
todėl pradėjau rašyt jau bile ką...*

Gyvenimas, kaip tolstantis mirażas,
Nuplaukia tyliai upėm, ežerais...
Gimtinės klonių ir kaimų peizažas
Tapytas ryto saulės spinduliais.

Gyvenimas – klajonė begalinė,
Ji po darbų sugrubusiais delnais...
Nepakartojamų jausmų ir vargo pynė,
Padailinta svajonėm ir sapnais.

Gyvenimas – tai mūsų vargo dulkės,
Surinktos iš pakampių ir kampų
Ir aš toks pat – maža likimo dulkė
Kasdien keliuos, einu ir vėl klumpu.

– Palauk, sustok! – jinai manęs paklausė...
Gal tu, gal ne..? Saulutės spinduliai
Su šypsena kasryt man veidus prausė,
O širdyje kažkas giliai giliai...

Padėkok likimui

*... ir tau linkiu, kad gyvenimo kelias
nebūtų erškėčių dygliais nusagstytas...*

Padėkok likimui,
Kad šiandien šypsaisi
Ir esi apglėbtas artimų žmonių.
Laikas – Visagalis,
Jo nebepakeisi,
Nors jame ir buvo
Daug tamsių dėmių.

Padėkok likimui,
Nes toks buvo skirtas.
Jau nutilo audros, girios ir miškai,
Ir tas ilgas kelias
Mūsų metų vingiuos...
Likę neskaityti
Motinų laišakai...

Padėkok likimui
Už gražintą dieną,
Už metus kentėtus tolimuos kraštuos,
Už pralietą kraują,
Kuriuo Laisvę laistėm
Ir už tuos, kurie mus
Gal ir vėl išduos...

Padėkok likimui:
Žemei, Dangui, Saulei,
Protėviams, senoliams, kad šiandien esi
Ir keliauk be skausmo
Laisvas per Pasaulį,
Nes likimą savo
Rankose neši.

Tegu dainos skamba,
Tegu girios ošia...
Gal nereiks jau mūsų niekada *vaduot*...
Pasakykim *ačių*
Tiems, kurie dar ruošia
Šiandien mūsų Laisvę
Svetimiems parduot.

Atleisk...

*...žinau, kad iš ten jau nieks neateis ir neatsiprašys
už tautą nuteriotą...*

Atleisk jiems Lietuva už kaimus nuteriotus,
Ištremtus Sibiran negimusius vaikus...
Stribų ir komunistų sąžines parduotas,
Atleisk už tai, kas buvo, kas dar bus...

Atleisk už ežerus, dvarus „prichvatizuotus“,
Vagių ir sukčių užgrobtas žemes, miškus...
Atleisk už tuos, kurie vaidino patriotus,
Už judo grašį pardavė savus vaikus.

Stribai, visi stribai ir žydšaudžiai prakeikti,
Tai šiukšlės, atmatos ir išgamos tautos...
Čia pat atsiprašau, kad juos pradėjau keikti,
Nes jiems pateisint neturiu minties kitos.

Man skauda širdį už peršautą kaimo kryžių,
Už brolių patiestą ant gatvės akmenų,
Už tą, kuris dėl laisvės mirti pasiryžo,
Į kovą kilęs iš vergijos pelenų.

Atleisk mums Lietuva – mes buvome išduoti
NKVD „stukačių“ – raudonųjų kraugerių.
Prakeikėm juos, kai jie atėjo mus „vaduoti“
Kerzinias batais „Komunarų keturių“.

Atleisk mums Lietuva, jei laisve netikėjom,
Bet viltį visada tausojom širdyje.
Dantis sukandę laukėm, vargom ir kentėjom,
Su ažuolais stovėjom amžių audroje.

Paminklus statėme Tėvynės išdavikų,
Tik ne saviems, o svetimos tautos vaikams...
Dėkujom partijai ir gaujai bolševikų,
Kad šviestų „saulė“ Stalino visiems laikams.

Ta „saulė“ švietė ir labai negreit užgeso,
Išdegino mums pusę atminties tautos.
Netekom brolių tūkstančių, tėvų ir sesių,
Netekome gražiausios ateities kartos.

Tai „padėkokim“ tiems, kurie ir šiandien žada
Sukurt laimingą rojų žemėj šitoje
Ir iš pakampių garbina vėl Krėmliaus Vadą
Išniekintoj vagių ir sukčių tautoje.

Šis rinkinėlis sudarytas iš įvairiu laikotarpiu mano kurtų eilėraščių. Didžioji jų dalis buvo užrašyta dar sovietų okupacijos metais. Nuo pat vidurinės mokyklos suolo kūriau juos ir dėjau į atskirą užrašų sąsiuvinį – viso ten buvo užrašyta 360 eilėraščių. 1968 m. sovietinių KGB pareigūnų kratos metu mano bute šis sąsiuvinys buvo rastas, konfiskuotas ir sunaikintas, kadangi dalį ten užrašytų eilėraščių LSSR GLAVLIT-as pripažino antisovietiniais. Tik kai kuriuos jų iš atminties atkūriau ir įdėjau į šį rinkinėlį. Kiti eilėraščiai buvo kurti ir užrašyti jau vėlesniais metais.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

ISBN 978-609-95961-9-8

Viršelyje panaudotos nuotraukos iš autoriaus archyvo.

Išleido reklamos agentūra „25 kadras“, IĮ
Spausdino D. Rudžio IĮ „P4U“
Tiražas 30 egz.
Panevėžys 2020

*Jei kada atsibelsit
Į mano gimtuosius Buivydžius,
Kai manęs jau seniai,
Jau seniai nebebus.
Pastovėkit trumpai nors
Ties Vilko sodyba prie kryžiaus
Ir karštai pasimelskit
Už visus,
Kurie ilsisi kaimo kapelinuos,
Išblaškyti po platų pasaulį.
Ir už tuos, kurie duoną augino,
Čia arė ir prakaitu laistė
Mano gimtojo kaimo laukus.*

Jūsų Romas

